

VIII.

ЦАРСКИЙТЪ СЪВѢТЪ.

Презъ минхлытъ двѣ или три години, когато Пикильо живѣяше въ гостинницата на Добрата Помощь въ съдружеството на Карала и на достопочтенния капетанинтъ Жуанъ-Батиста, други позабѣлжителны събытія са случихъ въ Испанія, на които молимъ читателитѣ си да ни позволятъ да метнемъ мимоходомъ единъ погледъ.

Филиппъ II бѣше оставилъ на сына си Филиппа III като наслѣдіе войната противъ Англія; а графъ де-Лерма, който искаше да прослави първытъ дни на министерството си чрезъ нѣкой голѣмъ подвигъ, обрѣжи силенъ флотъ и заповѣда на Мартина Падиля да са опыта да излѣзе съ испанскы войскы въ Англія.

Морскытъ походы на Испанія, ако и да ставахъ за полза на католическата вѣра сръщо една царица и народъ еретицы, но тѣ не са удостоихъ никакъ съ небесното покровителство. Флотътъ на графа де-Лерма не бѣ почеститъ отъ прочутата *Армада*; защото едва излѣзохъ корабитѣ въ открытото море и са распрѣстнхъ отъ бурята; тѣй щото са принудихъ да са върнатъ въ пристанищата на Испанія преди да сръщнатъ непріятеля.

Ако министрътъ бы поискалъ да са утѣши за нещастното туй слѣдствие на похода си, той бы могълъ да рече като Филиппа II «азъ проводихъ корабитѣ си да воюватъ сръщо чловѣцы а не сръщо стихійтъ;» но той намѣсто да са успокои показа по голѣмо упорство, и побърза, щомъ са представи сегодно, по негово мнѣніе, благовреміе, да повтори предпріятіето си, безъ да испита и размысли неговътъ повърхностень и тщеславень умъ за послѣдствіята.

Ирландія преди малко време бѣ са подигнхъла противъ Елизавета, и подъ предлогъ да помогне на размирицытъ, новытъ на Филиппа III министръ рѣши да завладѣе този островъ.

Голѣмото му пространство и плодородіе, широ-